

tium existentiae non habet, seu nunquam coepit, & a non esse ad esse mutatum non est, Scholasticis hinc dictum aeternum a parte ante pariter ac a parte post. Quo sensu Theologis ens infinitum, & ens aeternum absolute aequipollentia nomina sunt. At creaturam sine initio existentiae esse, contradictorium est, quoniam sic esse creaturae tolleretur, quippe quae per hoc creatura est, quod a Creatore, cum antea non esset, ad esse mutata initium existentiae suae accepit. Quicquid autem initium sui habet, quomodo id aeternum erit? Initium namque haberet, & non haberet initium simul, quod absolute impossibile est. Rectissime DN. WOLFIUS *Metaph.* §. 39. aeternum esse, dicit, quod initio & fine caret. Was nothwendig ist, ist auch ewig, das ist, kan weder Anfang noch Ende haben. Mundus autem per creationem initium esse sui accepit: ideoque aeternus esse non potest. Frustra contrarium sentientes, ad aeternam omnipotentiam DEI provocant. Aliud enim est: DEum ab aeterno potuisse creare mundum, id quod nemo DEum agnoscens inficiabitur; aliud, DEum potuisse mundum creare ab aeterno, ut actus creandi pariter ac illius terminus sive effectus aeternus sit, quod negamus, ob manifestam, quae subest, contradictionem. Quemadmodum igitur omnipotentiae divinae non derogat, quod factum infectum reddere, aut duo contradictoria simul vera facere non potest; ita etiam eidem nihil inde decedit, quod non potuit mundum creare ab aeterno, quia hoc contradictorium est. Nec contra urgeri potest generatio Filii DEI ab aeterno, per quam Filius Patri coaeternus est. Per hanc quippe Pater eandem numero essentiam suam Filio communicavit, Filiusque cum Patre unum est, *Joh. X, 30.* *1. Joh. V, 7.* at mundus nec ex essentia divina productus est, nec in eadem terminatur, aut subsistit, adeoque nec unum est cum DEO, & consequenter DEO coaeternus esse non potest. Solent equidem, qui contrarium statuunt, negare, ex asserta possibilitate creationis mundi ab aeterno recte concludi ad coaeternitatem mundi cum DEO, inter

B aeter.